

Kom eens wat dichterbij

Ken je Dichtbij al? Nee? Nog niet?

Eigenlijk is dat best jammer. Ik zal je er iets over uitleggen.

Dichtbij is een bij, maar niet zomaar een bij.

Hij vliegt rond en op zijn tochten ontmoet hij bijzondere dieren.

Met die dieren wordt hij vrienden. En over ieder dier maakt hij een gedicht. Daar komt ook zijn naam vandaan.

Over Dichtbij is al een boek geschreven. Het heet: Dichtbij.

Al je wilt, kun je dat eerst lezen, maar het hoeft niet.

Dit boek is het tweede boek en je hebt al gezien hoe dít heet.

Ook hierin maakt hij nieuwe vrienden én nieuwe gedichten.

Nieuwsgierig? Begin dan maar gauw met lezen.

Veel plezier!

Applaus

“Hè, hè,” zucht Dichtbij, “die drukke dag is bijna voorbij.”

“Nou, dat mag je wel zeggen,” antwoordt Inktvis.

“Bijéén en Bijtwee zorgen voor heel veel drukte.”

“Nou, nou,” zegt Dichtbij.

“Nou, nou,” zegt Inktvis en meteen schieten ze allebei in de lach.

“Wij beginnen al aardig op ze te lijken,” zeggen ze samen in koor.

En weer moeten ze om het hardst lachen.

Het lijkt of de zee ervan schrikt. Dat is niet zo hoor. Dat lijkt maar zo.

Het wordt eb en dan trekt de zee zich terug. Daardoor wordt het strand groter.

Inktvis zegt: “Ik moet maken dat ik wegkom anders kan ik dadelijk niet meer het water in.” Hij slaat één van zijn armen om ’n paal, en met een sierlijke zwaai zwiert hij zo de zee in.

Vol verbazing kijkt Dichtbij hem na. Even later komt Inktvis proestend boven water en zwaait lachend naar Dichtbij.

Dan verdwijnt hij en is Dichtbij helemaal alleen.

Op zijn gemakje kijkt hij om zich heen. Langs de duinen staan allemaal kleine huisjes. Daarin zetten mensen die naar het strand komen, hun spulletjes. In die huisjes staan lekkere stoelen. Daar zit je niet op, maar in.

Ook kun je een windscherm opzetten, zodat je uit de wind kunt zitten.

En de mensen genieten dan de hele dag van de zon én de zee. Omdat het niet meer zo lekker warm is, gaan de meeste mensen naar huis.

Ze rollen het windscherm op en klappen de stoelen in. Nee, de stoelen krijgen geen applaus, die heten zo. Je kunt ze opvouwen en dat heet inklappen. Ze noemen het dan ook klapstoelen. Ze worden helemaal plat en dan kun je ze makkelijk wegzetten.

De deuren van de huisjes gaan dicht, en even later is het hele strand leeg.

Plotseling voelt Dichtbij zich heel eenzaam en alleen. Dan komt er een gedichtje bij hem op.

“Ik voel dat ik zo moet gapen, dus wordt het de hoogste tijd om te gaan slapen. Maar daarvoor mag ik niet vergeten, om nog even wat te eten.”

Maar wat en waar?